

Veure per actuar: Els 39 del 18 dels 190 (matemàtiques per a la transformació).

Benvolguts/des companys/es implicats en el recompte de les persones sense sostre del proppassat dia 18. Moltes gràcies, en nom de les entitats organitzadores del recompte i possiblement dels qui tenen nom però sovint és oblidat. El nom és molt important com a realitat individual, però els cognoms son fonamentals per a incorporar la pertinença a una realitat familiar i a un sistema. Del conjunt de les persones que vàrem veure i respectar en el seu context, no en sabem el nom, el sexe, menys la història i som incapaços d'albirar el perquè estan allà en aquell moment. Vàrem veure que és el que se'ns demanava, però el que segur férem va ser VEURE.

Veure Escoltar Unir-nos Reflexionar Enllaçar

V *veure* amb la sensibilitat de qui vol copsar el patiment de l'altre, no com un instint primer, superficial i immediat. Veure amb tots els sentits de què estem dotats, de totes les dimensions de lo humà. Veure per sentir la injustícia i escoltar el patiment del qui dorm al ras. Veure que la realitat observada no enganya ni es confon amb els discursos. La realitat descoberta ens indica que hi havia 39 persones al ras aquella nit del 18 de maig, però que sabem de ben segur que ho podem multiplicar per tres si comptem els llocs tancats, els no descobriments, o bé les persones que per la seva timidesa ni es mostren. Veure una realitat que segueix tossada, que és ben nostra malgrat no ens agradi dir-ho, que l'hem criat nosaltres, que segueix manifestant-se, i que ens mostrà la nit lluminosa del 18 les seves ombres, dolors i allunyaments.

E *escoltar* en sentit estricte no ho poguérem fer –seguint instruccions–, però no passa res, perquè allà continuem volent estar. No som ciutadans espectadors que tot ho escolten, twitteen, sinó 190 ciutadans implicats i que s'apliquen a donar respostes de futur. No som ciutadans neutres que adquirim per una nit el “bolígraf solidari” on apuntar persones en situacions de vulnerabilitat habitacional. Només disposem del llapis, despuntat amb el que anotem la trista realitat, la realitat, la que és, però després també la denunciem amb notes de premsa, però sobretot aixequem la nostra veu per a confirmar que en cap cas estem d'acord amb aquesta situació, però també per a donar escalf i suport a totes les entitats i serveis que estan fent un esforç per a continuar amb els dispositius d'atenció com son FOLRE –amb 20 anys a la ciutat–, i amb les entitats i associacions implicades al llarg de tant anys.

U *nir-nos* com a convocats per un seguit d'entitats amb les que col·laborem estretament. Està clar que totes i tots els presents ens coneixem de fa uns anys, de fa diverses intervencions, ens respectem des d'actuacions anteriors, d'aquí el bon clima i el respecte assolit. L'únic que ens va sobrar col·lectivament va ser trobar un nombre tant elevat de persones sense sostre aquella nit del 18, en que varen ser 39. **Els 39 del 18 signifiquen molt per als 190:** el que compta ara també és que som 190, que també podem multiplicar per tres.

R *eflexionar* és el que sabem fer les persones amb voluntat transformadora perquè interpretem el món respecte a la forma que tenim d'actuar i de viure. Sabem discernir en la reflexió amb els companys/es el perquè el món és així, ens indigna i ens mobilitza tot repensant com podem canviar-ho. Tenim unes practiques que apliquem i exercim a les organitzacions on som presents, que ajuden a que la realitat del dia a dia sigui diferent, però calen passos més enllà encara, per exemple aquells/es que encara no practiquem col·lectivament implicar-nos a qualsevol de les

entitats i organitzacions. L'any que ve hem de seguir veient però amb aritmètiques diferents, de totes i tots en serà conseqüència el resultat final.

E nllaçar en la proximitat del treball proper, a partir del que realitzem a les entitats de què formem part no és neutre, no s'hi val només a comptar, no s'hi val a disposar de sumes de problemes en tant que imparcials, la realitat comptada és ben nostra. El reconeixement de la realitat sumada ens fa dol i ens provoca ensopec, però no ens enfonsa com a les persones dels quals en sospitem una dura i cruel realitat. Sabem moure'ns per la ciutat, sabem interpretar els plànols físics, sabem relacionar-nos amb els nostre iguals, però igual hem de fer un esforç per a poder enllaçar els esforços amb altres. Ara ja coneixem el problema, però igual volem poder-lo interpretar més adequadament, i sabem que volem aportar noves solucions, i compartir inquietuds en la resolució dels problemes dels 39 multiplicats per tres de la ciutat de Badalona.

Ara ja sabeu **els** que significa pertànyer al grup dels 39 del 18 dels 190. Ja podeu copsar que si els 190 ens multipliquem per tres, serà impossible que els actuals 39 multiplicats per tres esdevinguin una realitat. I si els 39 multiplicats per tres troben el nostre escalf i acompanyament en les diferents entitats de ben segur que el proper any el nombre només el multiplicarem per dos. Les matemàtiques son impossibles – diuen tots/es els estudiants- però si no hi fem res de nou, aquesta xifra del 39 seguirà creixent. Els organitzadors confiem en què seguiu aquests passos, que us impliqueu en les propostes d'acció que es proposaran, que recolzeu els processos i dinàmiques, que proposeu projectes i actuacions a escala local i propera als 39.

Un agraïment de tot cor a la vostra col·laboració i al suport que vàreu donar per a què el 2017 sigui l'any de la disminució dels 39 vistos el 18 pels 190. I per a què el 2016 sigui l'any dels 39 vistos pels 190, però l'inici d'un **VEURE** i viure un futur on les relacions de confiança promoguin un treball de transformació sensible, racional i relacional.

Moltes gràcies en nom dels qui no volem ser dels 39 sinó dels 190.